

Silný slabý stařík Káleb

1. čtení: 4.Moj 13,1-3, 25-32;14,6-10

Kázání: Joz 14,6-13

Bratři a sestry,

chtěl bych dnes mluvit o stáří a o třech postavách. Ta první, to su já. Je mi 32 let. Už su dospělý. Už ne děcko, ještě ne starý. Už ne mladicky naivní ale ještě ne moudrý. Už vím, co je to bolest zad ale ještě mám dost sil to rozhábat a zvedat těžké věci a uběhnout dlouhou vzdálenost. Jeto dobré. Někdy si říkám, jak dlouho ještě? Kdy přijde ten den, kdy už to nepůjde rozhábat a nohy už mě nedonesou až tam, kam by mysl chtěla? Co potom? Až budu starý? A mám o tom stáří různé představy. Jedna z těch představ mě ale těší. Těším se totiž na důchod. Na ten den, kdy už si budu moci říci: Tak, pro mě padla, je hotovo, teď at' už se snaží zase ostatní, ti mladí. A mám v plánu už jen sedět, koukat, usmívat se a spokojeně kouřit. **To už přece bude všechno jedno.** No, mám ještě další sny o důchodu. Tak tohle je něco, na co se těším. Představa, do které se utíkám, když je toho na mě moc.

Postava druhá, Alvin. Američan, 73 let, postava z jednoho filmu. Tomuto Alinovi onemocní bratr a Alvin ho chce navštívit. Jenže je to daleko a on přijde o řidičák. A tak osedlá zahradní traktůrek, vlastně sekačku a jede 360 kilometrů za bratrem. Po cestě ho šílenou rychlostí předjedou cyklisté. V noci je dojede a popíjí s nimi u ohně. A jeden ten mladý, zdravý, svalnatý cyklista se Alvina zeptá: Co je na tom stáří vlastně tak špatného? Alvin: To, že už víš, co bys měl dělat. Ale už na to nemáš sílu. **"To, že už víš, co bys měl dělat. Ale už na to nemáš sílu.**

Tohle jsou mimo mnoha jiných moje myšlenky o stáří. Důchod, kdy už nebudu muset se snažit, a stáří, které už nemá sílu dělat to, co by chtělo a mělo.

Postava třetí. Káleb. Známe ho z Bible ze dvou okamžiků jeho života. V tom prvním je Kálebovi 40 let a jako zástupce jednoho z dvanácti Izraelských rodů jde na průzkum zaslíbené země. Poté, co Izraelci odešli z egyptského otroctví a prošli pouští, měli vejít do té krásné, dobré, Bohem darované země. Nevešli. Krom Káleba a Jozua totiž všichni přestali Bohu důvěřovat a poslechli strach. A krom Káleba a Jozua nikdo z dospělých Izraelců do té země nevešel. 40 let se toulali pouští.

O tom druhém okamžiku Kálebova života jsem četl. Je mu 85 let a žádá Jozua o díl zaslíbené země. Je mu 85 let a říká: "Nuže hle, Hospodin mě uchoval naživu, jak přislíbil. Čtyřicet pět let uplynulo od chvíle, co Hospodin takto promluvil k Mojžíšovi, když Izrael putoval pouští. A hle, je mi už osmdesát pět let.

Ale ještě dnes jsem právě tak silný jako tenkrát, když mě Mojžíš vyslal. Moje síla je dnes stejná, jako byla tehdy, abych bojoval a vycházel a vcházel."

Dokážete si to představit? Vidíte ho před očima? 85Ti letý muž v plné síle. S jasným pohledem, dlouhým bílým vlasem i vousem, odhodlanou tváří, ruku položenou na jílci meče a odhodlán jít se postavit do čela vojska. Vidíte ho? Já ne. Káleb se buďto zbláznil, nebo byl blázen vždycky. Ve 40ti letech to mohl být geroj, zdravý, svalnatý a odhodlaný. Ale i kdyby cvičil a udržoval se celý život jak chtěl, v 85 letech to už holt nebyl ten samý zdravý svalnatý chlap. To prostě fyziologicky nejde. Neuběhne to, co ve 40ti, neunes to, co unesl, nemůže se bít mečem tak jako za mlada. To prostě nejde. Pokud ano, je to zázračný člověk. Pak ale není pro nás. My nejsme zázrační, my stárneme a slábneme. Tak co s tím? Možná se starý Káleb opravdu zbláznil a nebo se jen chtěl vychloubat. Promiň Kálebe, ale máš smůlu. Možná, že tehdy, když Ti bylo 40, ale teď už opravdu ne.

Napadá mě ještě jiný Káleb. Člověk si ho představuje v těch 40ti jako udatného bojovníka. Ale v bibli se nepíše, jak vypadal a jak byl silný právě v těch 40ti. Ona to totiž vážně může být pravda, že i v 85 je na tom stejně. Klidně to mohl být ve 40ti astmatik, chabé tělesné konstrukce a malé síly. A tak je na tom v 85ti stejně blbě jako tehdy. Proč ne? Vždyť v tom Kálebově příběhu právě vůbec nejde o fyzickou sílu. O to, co člověk dokáže. Vždyť ani v těch 40ti nic nedokázal. Nevešel do té země a nepobyl tam tisíce vojáků. On jenom věřil Pánu Bohu. O tom celý ten jeho příběh je. **Člověk, který věří Pánu Bohu.** V tom je celá jeho síla a hrdinství. V důvěře. A v tom je také celá ta prohra a zbabělost těch ostatních Izraelců, v nedůvěře. Káleb v 85ti přece může Pánu Bohu důvěřovat úplně stejně, jako před 45ti lety. A stačilo to tehdy a stačí to i dnes. Důvěřovat. Nepodlehnout strachu a nestát se zbabělým. Ne svaly, rychlost a touha po boji. Ale důvěra v Pána Boha.

Někteří už jste zestárli. A už neuběhnete a neunesete to co kdysi. Autobus Vám holt ujede a z obchodu už neodtáhnete ty samé tašky jako tehdy. Nás ostatní, všechny mladé, to čeká taky. A všichni máme minimálně ty samé možnosti, co ty tři postavy z toho mého dnešního povídání. Prožít stáří jako ten trouba, co se těší, že už nebude muset dělat nic. Jenom sedět a koukat a kouřit. Prostě to zabalit. Nebo se jako Avin trápit tím, že už nemůžu to, co zamlada. A poslouchat v rozhlase ty přiblblé písničky, jak se mládí nikdy nevrátí. A nebo jako Káleb zůstat věrný.

Myslím, že nakonec jde jenom o to, co člověk opravdu chce. Co chceme? Čím chceme ten život naplnit, čím chceme žít, co chceme, aby po nás zůstalo? A co chceme předat a předávat těm ostatním? Sílu? Plány, úspěchy, peníze a baráky? Chmmm. Nebo důvěru, že život je dobrý a má smysl, když je v dobrých rukou toho, který život daroval?

Každý život je přípravou na stáří. Jaké bude? Jací budeme staříci a stařenky? Ale i kdyby ne, i kdyby žádné stáří nebylo. Věříme, že každý život je přípravou na Boží království. A do toho se nevchází s širokými rameny a silnýma pažema. Jenom s důvěrou, nadějí a láskou. Ty jsou totiž silnější.

Amen